

вляють сильний вплив на національний ринок. Укрупнення західних рекламних агенцій поки що не має глобального впливу на український ринок рекламних послуг. Але необхідно враховувати, що в умовах глобалізації розширюється діяльність транснаціональних рекламних компаній, які можуть повністю змінити конкурентний порядок усього сектору. Особливу увагу слід приділяти конкурентоспроможності національного рекламного бізнесу, перш за все малих компаній.

Список використаних джерел

1. Карпова С.В. Международное рекламное дело: учеб. пособ. / С.В. Карпова. – М.: КноРус, 2007. – 287 с.
2. Вартанова Е.Л. Виды и средства распространения рекламы: учеб. пособ. / Е.Л. Вартанова. – М.: Издательство МГУ, 2009. – 334 с.
3. Иванова И.И. Сутьность, роль і місце реклами у процесі розвитку міжнародного бізнесу / И.И. Иванова // Стратегія розвитку України. – 2007. – №1/2. – С. 199–208 с.
4. Плющ О. Трансформація ролі засобів маової інформації в умовах глобалізації // Соціальна психологія. – 2007. – Спецвипуск. – С. 62–70.
5. Горохов В.М. Концепция рекламы и паблик рилейшинз в теории массовых коммуникаций / В.М. Горохов // Вестник Московского университета. – Сер. 10 «Журналистика». – 2002. – №1. – С. 58–64.

6. Ровинская Т. Информационное общество: теория и практика / Т. Ровинская // Мировая экономика и международные отношения. – 2010. – №9. – С. 81–90.

7. Семченко М. Соціальна інформація в глобальному інформаційному просторі / М. Семченко // Вісник Книжкової палати. – 2008. – №7 –С. 3–8.

8. Луцький М.Г. Вплив транснаціональних корпорацій на глобалізацію інноваційних процесів // Формування ринкових відносин в Україні. – 2007. – №4. – С. 116–120.

9. Лилик І.В., Кудирко О.В. Маркетингові дослідження: кейси та ситуаційні вправи. Практикум. – К.: КНЕУ, 2010. – 313 с.

10. Объем рекламно-коммуникационного рынка Украины в 2011 году и прогноз развития рынка в 2012 году. Экспертная оценка Всеукраинской рекламной коалиции: // <http://www.sostav.ua/news/2011/12/06/12/45644/>

11. ZenithOptimedia: Нова хвиля кризи не уповільнить зростання світового рекламного ринку, – «Медіа Бізнес»: // <http://www.mediabusiness.com.ua/content/view/27265/42/lang,ru/>

12. Консолидированный кодекс МТП практики рекламы и маркетинговых коммуникаций // <http://iccwbo.ru/files/774.pdf>.

13. Рейтинг медиаагентств и медиагрупп Украины согласно их биллингов 2011 // <http://www.sostav.ua/columns/2011/11/28/137/45387/>

УДК 338.242:65.012.8

Д.Д. БУРКАЛЬЦЕВА,
к.е.н., доцент, Феодосійська фінансово-економічна академія Київського університету ринкових відносин

Напрями та інституціональні пріоритети удосконалення державної політики забезпечення економічної безпеки підприємництва в Україні

У статті окреслено основні напрями державної політики забезпечення економічної безпеки підприємництва в Україні. Проаналізовано інституціональні механізми гарантування безпеки підприємницької діяльності. Наведено принципи системної взаємодії та пріоритети реалізації політики забезпечення економічної безпеки підприємництва.

Ключові слова: економічна безпека держави, державна політика, економічна безпека підприємництва, інституціональні пріоритети.

В статье обозначены основные направления государственной политики обеспечения экономической безопасности предпринимательства в Украине. Проанализированы институциональные механизмы обеспечения безопасности предпринимательской деятельности. Приведены принципы системного взаимодействия и приоритеты реализации политики обеспечения экономической безопасности предпринимательства.

Ключевые слова: экономическая безопасность государства, государственная политика, экономическая безопасность предпринимательства, институциональные приоритеты.

The paper outlines the key areas of government policy to ensure economic security business in Ukraine. Analyzed the institutional arrangements to ensure security business. The principles of system interoperability and implementation of the policy priorities of economic security business.

Keywords: economic security, public policy, economic security business, institutional priorities.

Постановка проблеми. Система економічної безпеки держави об'єктивно потребує гарантування економічної безпеки підприємництва, адже підприємництво є основою цієї системи і її ключовим елементом. Утім удосконалення інституціонального середовища економічної безпеки під-

приємництва потребує планування і реалізації заходів державної політики, спрямованої на подолання домінуючих перешкод та загроз функціонуванню підприємницького сектору в складних умовах посткризового етапу розвитку національного господарства, а саме – покращення фінансового результату та рентабельності діяльності підприємств, збільшення кількості та частки діючих і прибуткових підприємств, покращення ліквідності і фінансової стійкості суб'єктів підприємництва, зміцнення фінансової безпеки сектора малого бізнесу, активізації інвестиційно-інноваційної діяльності підприємств, удосконалення фінансово-кредитної підтримки підприємництва, розвитку інституційної інфраструктури системи безпеки бізнесу, усунення негативних проявів рейдерства, зниження рівня тінізації ринку.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. В економічній літературі представлено достатньо багато наукових досліджень, присвячених аналізу інституціонального рівня забезпечення економічної безпеки, окресленню напрямів і рекомендацій з її удосконалення, серед яких праці українських науковців: З. Варналія, Т. Васильціва, О. Власюка, Т. Гладченко, Я. Жаліла, Д. Ляпіна, І. Мазур, О. Маліновської, В. Мунтіяна, Ю. Пінчука, Н. Реверчук, А. Сухорукова та ін. Проте в більшості випадків роботи сфокусовані на оцінці нормативно-правової та інституційної бази економічного розвитку чи безпеки держави, а не на економічній безпеці підприємництва.

Таким чином, **метою статті** є окреслення напрямів та інституціональних пріоритетів удосконалення державної політики забезпечення економічної безпеки підприємництва в Україні.

Мета статті. Аналіз інституціональних механізмів гарантування безпеки підприємницької діяльності, дослідження основних напрямів державної політики і принципів системної взаємодії та пріоритетів реалізації політики забезпечення економічної безпеки підприємництва в Україні.

Виклад основного матеріалу. Активізація підприємницької діяльності населення та становлення потужного (за кількістю суб'єктів господарювання та часткою в зайнятості, обсягами виробництва і реалізації продукції, роллю в інноваційному забезпеченні конкурентоспроможності національного господарства тощо) підприємницького сектору стає важливим і невід'ємним завданням гарантування економічної безпеки держави на сучасному глобалізаційному етапі розвитку міжнародних відносин. Економічний розвиток держави буде прогресивним і стабільним лише за умови ефективного функціонування окремих суб'єктів господарювання, що створюють сукупність економічної системи держави.

Саме економічна безпека підприємництва є системоутворючим елементом соціально-економічного базису національної економіки, але для цього необхідне формування належного інституціонального середовища, сприятливого як для започаткування бізнесу, так і його адаптації до умов зовнішнього середовища, зокрема в умовах посилення конкуренції, зміцнення конкурентних позицій. З огляду на сучасні найгостріші

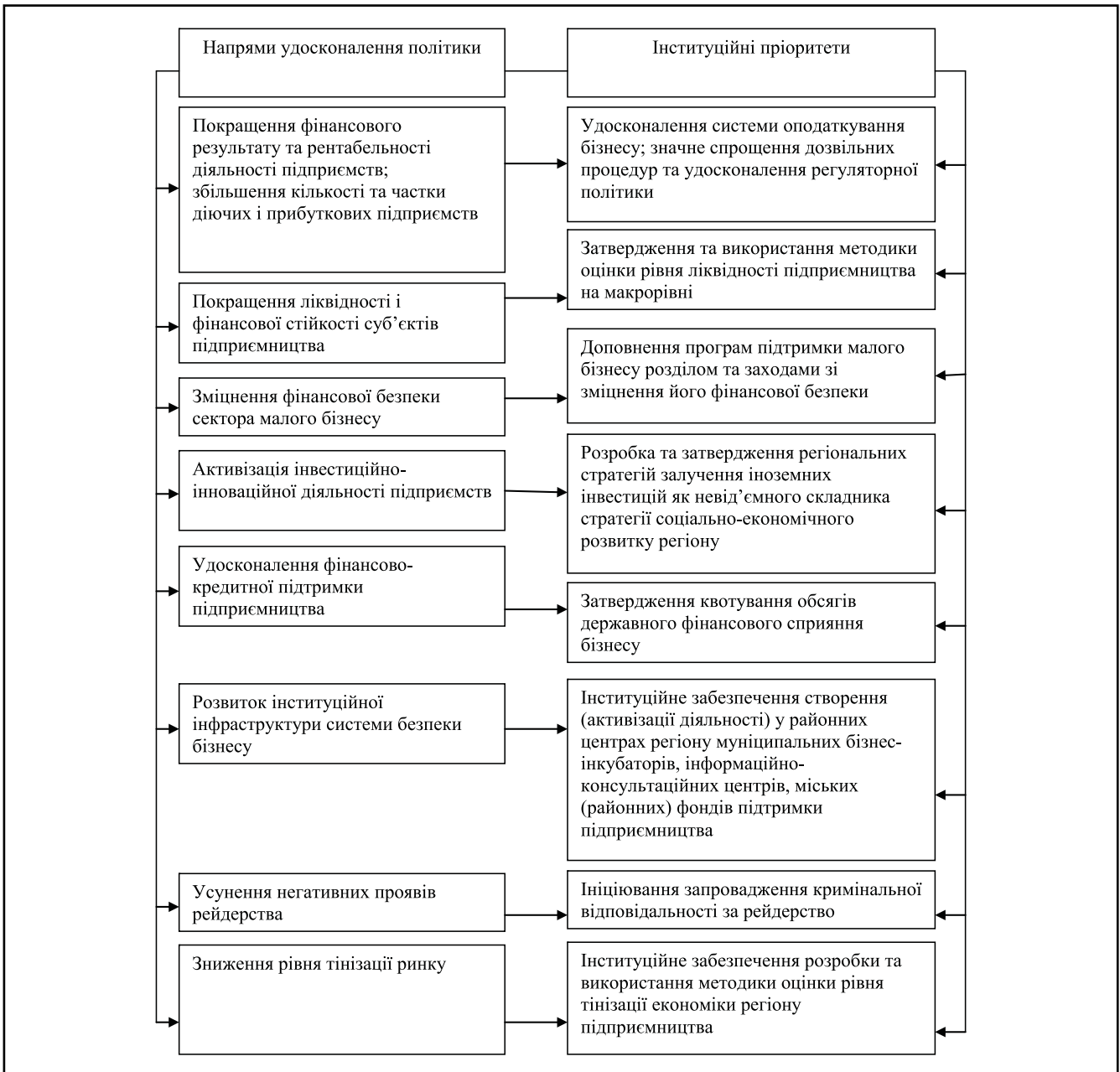
проблеми як функціонування, так і забезпечення стійкої життєздатності суб'єктів підприємництва України видається доцільним закладати в державні та регіональні програми зміцнення економічної безпеки підприємництва напрями та інституціональні пріоритети, подані на рисунку.

Аналізуючи результати сучасних досліджень з проблем економічної безпеки підприємництва в Україні, робимо такий висновок, що ключовою проблемою, яка потребує негайного вирішення, є недосконала законодавча база. Саме недостатня систематизація нормативно-правових актів, їх недостатня узгодженість між собою та іншими регуляторними документами і створює найбільшу перешкоду ефективному функціонуванню системи гарантування безпеки підприємництва на всіх рівнях ієрархії управління економікою.

Серед недоліків законодавства у сфері підприємницької діяльності виокремимо невідповідність окремих правових положень сучасній економічній ситуації в країні та у світі; складність формулювання частини правових актів; відсутність чіткості і однозначності в їхньому трактуванні, що призводить до різночитання законів та збільшення спірних питань. Існує і проблема своєчасної доступності суб'єктів підприємництва як до діючих, так і до тих, що приймаються, нормативно-правових актів з огляду на їхню величезну кількість та динамізм змінювання.

Хоча слід визнати, що протягом останніх двадцяти років існування України як незалежної держави багато було реалізовано зусиль для формування належної законодавчої бази підтримки підприємництва. Центральним у цій правовій системі є Господарський кодекс України, де закріплено господарсько-правовий інструментарій державного регулювання підприємницької діяльності (розділ 2 визначає основні напрями та форми участі держави і місцевого самоврядування у сфері господарювання, засоби державного регулювання господарської діяльності (ст. 12), державний контроль і нагляд за господарською діяльністю (ст. 19), особливості управління господарською діяльністю у державному секторі економіки (ст. 22) [1]. Згідно з нормами законодавства основними засобами державного регулювання діяльності суб'єктів господарювання визначено: державне замовлення; ліцензування, патентування і квотування; сертифікацію та стандартизацію; застосування нормативів та лімітів; регулювання цін і тарифів; надання інвестиційних, податкових та інших пільг; надання дотацій, компенсацій, цільових інновацій та субсидій. Очевидно, що для уніфікації державної політики механізми та засоби зміцнення економічної безпеки підприємництва також доцільно планувати і реалізовувати за цими напрямами.

Але звернемо увагу на те, що у 2012 році в системі вітчизняного інституційно-правового забезпечення підприємницької діяльності започатковано новий еволюційний етап розвитку. Йдеться про прийняття Закону України «Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва» [2]. Цей нормативно-правий акт став на сьогодні головним документом, що визначає базис державного

Напрями та інституціональні пріоритети удосконалення державної політики забезпечення економічної безпеки підприємства в Україні

регулювання підприємництва в нашій державі. Він започаткував критерії віднесення суб'єктів до мікропідприємництва, ввів нові критерії віднесення суб'єктів господарювання до малих і середніх, визначив мету і принципи державної політики розвитку МСП, основні її напрями, механізми та засоби, відповідальні органи та ін. Попри те в цьому нормативно-правовому акті жодним чином не згадується про економічну безпеку підприємництва та про необхідність моніторингу якості бізнес-середовища в Україні. Крім того, зазначено, що до суб'єктів малого підприємництва відносяться суб'єкти господарювання, в яких річний дохід перебуває в межах до 10 млн. євро, що становить близько 105 млн. грн. Парадоксально, але за підсумками 2012 року в середньому на одне мале підприємство в Україні припадало 1,8 млн. грн.

доходу, що в понад 50 разів менше; а на одну фізичну особу – підприємця – близько 170 тис. грн. Отож, як бачимо, існують концептуальні помилки та прорахунки в законодавстві, що регулює процеси розвитку підприємництва в Україні, і внаслідок цього останні роки спостерігається небачувана досі стагнація сектора малого бізнесу України. Так, кількість малих підприємств у 2011 році зменшилася до рівня 2005–2006 років, а чисельність фізичних осіб – підприємців скоротилася відносно 2009 року на 51%.

Видання нормативно-правових актів з регулювання діяльності суб'єктів підприємництва є основним засобом впливу держави на цю сферу, а їхня дія має подвійне спрямування: на сприяння розвитку підприємництва та обмеження протиправних дій. До створеного протягом останніх

ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГАЛУЗЕЙ ТА ВИДІВ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

років блоку господарського законодавства України належить Господарський кодекс, Цивільний кодекс, закони України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» від 01.06.2000, «Про захист економічної конкуренції» від 11.01.2001, «Про захист від недобросовісної конкуренції» від 07.06.96, «Про цінні папери і фондову біржу» від 18.06.91, «Про рекламу» від 03.07.96 у редакції Закону від 11.07.2003 та ін. [3].

Обмежувальні заходи регулювання держави підприємницької діяльності стосуються, зокрема, необхідності здійснення (1) державної реєстрації (Закон України «Про державну реєстрацію юридичних осіб і фізичних осіб—підприємців» від 15.05.2003), (2) ліцензування (Закон України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» від 01.06.2000), (3) сертифікації забезпечення якості товарів, робіт і послуг (Закон України «Про підтвердження відповідності» від 11.07.2001) тощо [4]. Диспропорція тут спостерігається в питанні законодавчих стимулів і заохочень підприємницької діяльності, яких у порівнянні з обмежувальними актами значно менше. Стимулюючий вплив держави на розвиток підприємництва виявляється в розширенні свободи для певних категорій суб'єктів підприємницької діяльності, наданні їм нових можливостей (малих підприємств, іноземних інвесторів, підприємців у вільних економічних зонах до моменту їх ліквідації в Україні). Очевидно, що жоден суб'єкт підприємницької діяльності не може функціонувати без дотримання правил і обмежень, особливо якщо він задіяний у зовнішньоекономічних відносинах, проте удосконалення потребує врівноваження стимулюючої—обмежувальної ролі держави, саме з акцентом на розширенні державної підтримки і заохоченні підприємницької діяльності, щоб цей вид господарювання став справді двигуном національної економіки, а не тягарем для підприємців.

Сукупність нормативно—правового забезпечення та організаційних заходів, що творить єдину систему безпеки підприємства, має функціонувати на всіх рівнях — від безпеки підприємця як окремої фізичної особи — через безпеку підприємств і їх об'єднань — до галузево—регіональної безпеки та економічної безпеки держави загалом. Така ієрархія інституціонального забезпечення становитиме цілісну структуру економічної безпеки, де всі її елементи матимуть належний рівень захисту з боку держави. Підприємець як основа цієї ієрархічної піраміди виступає гарантом стабільності суспільних відносин і загалом економічної безпеки держави.

Захист економічних інтересів суб'єктів підприємництва є комплексом різноманітних державних механізмів, що містить організаційно—правові, техніко—технологічні, адміністративні, виховні, фінансові та інші специфічні заходи з виявлення, попередження і мінімізації або усунення загроз стабільному функціонуванню і розвитку підприємств як окремої ланки господарського комплексу країни. Часто в цій системі робиться наголос на захисті підприємств як матеріальної цінності, а упускається такий невід'ємний його елемент, як людське за-

безпечення, де система захисту також повинна містити за—безпечення безпеки інтелектуальної власності, інформації, знань і досвіду працівників, професійні винаходи та ін.

Недоліком вітчизняної практики забезпечення економічної безпеки підприємництва є й відсутність розуміння та достатніх зусиль у захисті інтересів підприємців у цій сфері — на жаль, досвід іноземних держав ще не набув відповідного поширення і впровадження в українських реаліях гарантування безпеки підприємництва.

Поряд із цим окремі науковці наголошують на нерівномірності впровадження механізмів державної політики захисту підприємництва в державному і недержавному секторах. На думку В. Назарова [5], складовими єдиної системи забезпечення безпеки підприємництва відповідно до світової практики в Україні також мають бути: (1) державна система, представлена правоохоронними органами і спецслужбами, та (2) недержавна система, представлена приватними охоронно—технічними підприємствами, комерційними службами безпеки, інформаційними бюро, навчальними центрами, фондами та науково—дослідними структурами, які діятимуть узгоджено, єдиному правовому полі. Наголошуючи на важливості і пріоритетності державної складової системи безпеки підприємства, варто вказати і на необхідність одночасного функціонування недержавної складової цієї системи, що забезпечує ефект синергії при поєднанні заходів із посилення безпеки з боку держави та суб'єктів забезпечення власної безпеки.

Використання різноманітних підходів до формування ефективної системи гарантування економічної безпеки підприємства дає змогу дотримуватися ключових принципів такої системної взаємодії, серед яких: 1) безперервність; 2) централізованість; 3) плановість; 4) універсальність; 5) надійність і 6) комплексність. Дотримання цих принципів створює цілісність безпекової діяльності, куди поряд з органами державної влади активно залучені представники недержавного сектору та громадськості.

Реалізація політики безпеки підприємства може стати інструментом узгодження інтересів та об'єднання зусиль державних установ, громадських об'єднань і політичних структур, а їхня згуртованість — передумовою досягнення суспільної злагоди та створення передумов для економічного зростання держави.

Усвідомлюючи роль самоорганізації та використання потенціалу громадських організацій захисту підприємства та професійних об'єднань, в Україні формуються структури, покликані захищати колективні інтереси та економічну безпеку окремих сегментів підприємницької сфери. Зокрема, Український союз промисловців і підприємців реалізував окремий громадський проект — створення системи корпоративної безпеки суб'єктів підприємництва. У межах існування проекту було розроблено Концепцію корпоративної безпеки [6]. Для практичної реалізації завдань концепції було сформовано низку управлінсько—організаційних структур, основною

метою яких є забезпечення безпеки підприємств – членів об'єднання. Вважаємо, що таким практикам необхідно всебічно сприяти та поширювати їх на все більшу кількість діючих та успішних суб'єктів підприємництва в нашій державі, особливо на регіональному та місцевому рівнях.

Розробкою стратегії безпеки вітчизняного підприємництва займається вищий колегіальний орган з питань безпеки та розвитку підприємств – Рада з корпоративної безпеки, участь у роботі якої беруть представники уряду, Верховної Ради, Адміністрації Президента, Ради національної безпеки і оборони України, громадських організацій, науковці та директори стратегічних підприємств. Створена Рада стала своєрідним фундаментом для налагодження і посилення взаємодії між органами державної влади та бізнесом і реальним виявом спільних зусиль, спрямованих на захист підприємництва. Також тут використано принцип комплексності та єдності заходів зміцнення безпеки, коли до їхньої реалізації залучені різні сектори суспільно-економічного життя: держава, громадськість, бізнес.

Важливим аспектом діяльності створеної Ради є поєднання зусиль центру та регіонів і налагодження співпраці між центральними та регіональними органами влади для забезпечення безпеки підприємництва на різних рівнях управління: національному, регіональному та локальному. Організацією роботи із забезпечення функціонування системи безпеки на регіональному рівні, надання консультативних та інформаційних послуг підприємствам через регіональні представництва займається Департамент з корпоративної безпеки.

Позитивний досвід діяльності Ради з корпоративної безпеки, на жаль, не охоплює забезпечення безпеки всіх суб'єктів підприємництва, а лише членів УСПП, проте це є прецедентом, який варто взяти за основу для поширення в підприємницькому середовищі України.

Саме відсутність належної реалізації ключових завдань державної політики забезпечення економічної безпеки підприємництва в регіонах виокремлюється науковцями як одна з основних проблем ефективного функціонування системи економічної безпеки підприємництва. Зокрема, Т. Васильців [7] зазначає, що насамперед на регіональному рівні необхідно сформувати повноцінну інституціональну базу з норм, правил і об'єктів інфраструктури, сукупність яких забезпечує координативну і організаційну функції забезпечення безпеки.

Дійсно, потрібно визнати, що на сьогодні інфраструктура економічної безпеки підприємництва на регіональному рівні є недостатньою, а вітчизняне законодавство не передбачає відповідних засад розвитку інституційної бази економічної безпеки підприємництва, оскільки до неї залучаються лише регіони, які володіють належними фінансовими засобами. Загрозливою є ситуація з існуванням системи інституційної підтримки підприємництва через невідповідну якість самих інституцій, їх обмежені можливості. Без належного нормативно-правового та інституційного забезпечення неможливо належним чином реалізувати мету державної політики в

сфері безпеки підприємництва, оскільки нині більшість інститутів, які забезпечують безпеку підприємництва, не відповідають потребам сучасної економіки та посткризового періоду, оскільки вони були сформовані ще в період запровадження ринкових реформ і не реагують вчасно на вимоги часу. Додатковими проблемами інституціонального забезпечення виступають відсутність більшості необхідних інститутів громадянського суспільства та недостатність інформації, що обмежує можливості ефективної роботи підприємств, прийняття обґрунтованих інвестиційних рішень, зростання заощаджень та інвестицій у реальний сектор економіки і людський капітал, а також безпосередня поведінка суб'єктів підприємництва, яка часто є недобросовісною [8].

Іншою інституціональною перешкодою ефективному функціонуванню системи забезпечення економічної безпеки підприємництва в нашій державі, що потребує усунення, є відсутність документів стратегічного програмування, що унеможливує розробку та реалізацію необхідних заходів у цій сфері та формування повноцінної інституційної і нормативно-правової бази.

Як вже наголошувалося, підприємницький сектор становить основу національної економіки, що обумовлює необхідність розробки державного стратегічного документу підтримки та розвитку цього сектору – Національної програми економічної безпеки підприємництва, та узгодження заходів з її реалізації на національному та регіональному рівнях, зокрема через програми підтримки підприємництва в Україні.

Розробка та реалізація заходів у межах запропонованого програмного документу потребує суттєвої фінансової підтримки, що також становить одну з проблем регулювання сфери забезпечення економічної безпеки. Незважаючи на те що в державному управлінні посилюється роль територіальних фінансів і розширюється сфера їхнього застосування, існують диспропорції між фінансуванням, державною підтримкою різних регіонів, що створює диспаритет систем гарантування безпеки на нижчих рівнях ієрархії державного управління.

Вирішення протиріч у міжбюджетних відносинах можливе через вирівнювання фінансування, що здійснюватиметься не лише шляхом виділення бюджетних дотацій (де часто проходять зловживання), а й капіталовкладень у реалізацію програм регіонального розвитку, зокрема у сфері підприємництва.

Проблема фінансового забезпечення державної політики посилення економічної безпеки підприємництва на різних рівнях ієрархії управління економікою надзвичайно складна. Її підсилюють наявність розриву між потребами адміністративно-територіальних утворень у фінансових ресурсах та можливостями бюджетної системи, наявність необґрунтованих видаткових повноважень органів державної виконавчої влади та місцевого самоврядування, відсутність комплексного підходу до вирівнювання соціально-економічного розвитку адміністративно-територіальних утворень, зацікавленість держави у збільшенні надходжень до центрального і

місцевих бюджетів, у тому числі шляхом збільшення податкового навантаження на суб'єкти підприємництва.

Створення системи заходів управління процесами формування, розподілу, перерозподілу та використання фінансових ресурсів може стати передумовою вирішення проблеми фінансових дисбалансів, забезпечуючи при цьому єдність загальнодержавних інтересів та інтересів органів місцевого самоврядування, розмежування бюджетно-податкових повноважень, поєднання принципів централізму і децентралізму, підвищення самостійності бюджетів та відповідальності органів управління всіх рівнів.

Насамперед з погляду відповідності потребам сучасного світового ринку першочергові заходи фінансової підтримки держави повинні спрямовуватися на ті сфери підприємництва, які забезпечують конкурентоспроможність національної продукції та впровадження інноваційних підходів у веденні підприємницької діяльності. Крім того, ключовими засадами державної політики фінансування заходів з безпеки підприємства мають стати орієнтація на наукову і технічну новизну, стратегічну перспективу; гнучкість державного регулювання пріоритетів розвитку з урахуванням змін у світовій економіці; підвищення ефективності функціонування підприємницьких структур та їхня цільова підтримка.

Висновки

Оскільки держава впливає на ділову активність населення різними способами (зокрема, й за допомогою планування, регулювання, контролювання, стимулювання наукових досліджень, виробництва, маркетингу), її роль у формуванні належного безпекового середовища комерційної господарської діяльності є особливо важливою, а без її інституціонального впливу вирішення ключових проблем у цій сфері є неможливим. Тому великої ваги на сучасному посттрансформаційному етапі розвитку економіки України набувають розробка та впровадження ефективної системи підтримки та захисту економічних інтересів суб'єктів підприємництва.

Без цього система інституціонального забезпечення економічної безпеки держави буде неповноцінною.

Список використаних джерел

1. Господарський кодекс України. Верховна Рада України; Кодекс України, Закон, Кодекс від 16.01.2003, №436-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003. – №18, №19-20, №21-22, ст. 144 (в редакції від 03.02.2013).
2. Україна. Верховна Рада України. Закон «Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва» // Офіційний вісник України. – №30. – 2012. – С. 55–63.
3. Господарське право України: Навчальний посібник / За заг. ред. проф. Н.О. Санахметової. – Харків: «Одіссей», 2005. – 608 с.
4. Верховна Рада України. Закон України «Про державну реєстрацію юридичних осіб і фізичних осіб-підприємців» від 15.05.2003 №755-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, №31-32, ст. 263.
5. Назаров В. Деякі аспекти забезпечення безпеки підприємницької діяльності / В.В. Назаров // Недержавна система безпеки підприємництва як складова національної безпеки України. Збірник наукових праць. – К.: Вид-во Європ. ун-ту, 2003. – С. 230–237.
6. Створення системи корпоративної безпеки – нагальна потреба часу // [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://nmt-journal.com/stvorenyya-sistemi-korporativno%D1%97-bezpeki-nagalna-potreba-chasu/>.
7. Васильців Т.Г. Інституціональні засади забезпечення економічної безпеки підприємництва регіону / Васильців Т.Г. // Економічні науки. Серія «Регіональна економіка». Збірник наукових праць. Луцький національний технічний університет. Випуск 5 (17). – Ч. 1. – Луцьк, 2008. – 320 с.
8. Гладченко Т.М. Науково-методичні основи створення механізму державного управління і регулювання системи безпеки підприємницької діяльності: регіональний аспект: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з держ. управління: спец. 25.00.02 «Механізми державного управління» / Т.М. Гладченко. – Донецьк, 2004. – 20 с.

Т.Ю. МЕЛЬНИК,
аспірантка, Житомирський державний технологічний університет

Модифікація завдань формування фінансових результатів у контексті забезпечення контролю показників у фінансовій звітності

Критичний аналіз вітчизняного Звіту про фінансові результати свідчить, що деякі методологічні положення даного документа вимагають більш повного розкриття, уточнення та удосконалення, не повною мірою відповідають вимогам міжнародних стандартів бухгалтерського обліку та

не забезпечують систему контролю формування фінансових результатів якісною інформаційною базою. Виходячи з цього головною ідеєю статті є поліпшення системи контролю формування фінансових результатів на основі удосконалення її інформаційного забезпечення.